kler

VALAMI BŰZLIK

PÁRATLAN OLDAL - LX. évfolyam, 24. szám, 2016. június 17.

„Iványi Gábor lelkész, a Magyar Evangéliumi Testvérközösség elnöke szombaton megpróbált néhány mobilvécét fölállítani a röszkei és a tompai tranzitzóna előtt várakozó menekülteknek, hogy ne a földre kelljen végezni a dolgukat. Kiderült, hogy ez lehetetlen vállalkozás.” *(Nol, Tanács István, Röszke, 2016. jún. 4.)*

A Nol híradásából kiderül, hogy a lelkész szándékáról értesítette a belügyminisztert, aki válaszra sem méltatta, és Balog Zoltán minisztert, akitől azt a választ kapta, hogy a kormány által felkért humanitárius szervezetek (Máltai, Ökumenikus, Karitász stb.) ellátják a szükséges feladatokat. Mivel azonban ezek nem állítottak fel illemhelyeket, Iványi úgy próbált a megalázó és járványveszélyes helyzeten segíteni, hogy egy ételadományokat és négy mobil vécét szállító teherautón maga ment a helyszínre. Annak érdekében, hogy a helyzet embertelen volta erőteljesebb hangsúlyt kapjon, meghívta a történelmi egyházak képviselőit is, de közülük senki nem vállalkozott az odalátogatásra. Vagy a szállítmányt, vagy az egyházként el nem ismert közösség lelkészének társaságát érezhették büdösnek. Az élelmiszer-adományokat végül szétoszthatta, de a vécéket nem engedték felállítani – egy magyar–szerb egyezményre hivatkozva – a határ egyik oldalán sem.

Az eset eszembe juttatta egy barátom megállapítását a kínai kulturális forradalom idejéből. Akkor ott minden emberi ürüléket a szántóföldek trágyázására kellett fordítani. Utazása emlékét egyetlen olyan mondatban összegezte, amely ma talán itthon is elmondható lenne: Szarszagú lett az egész ország.